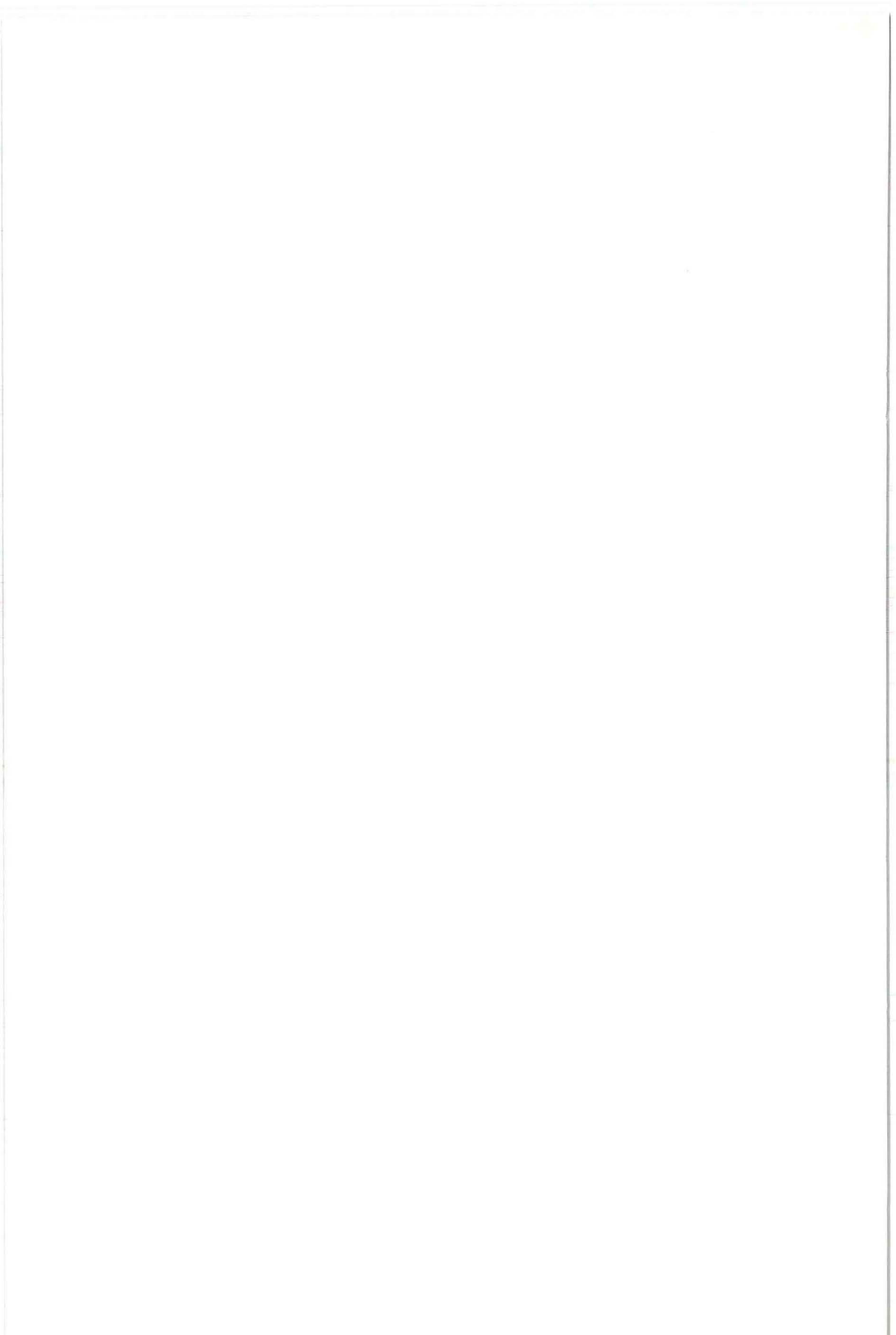

L'HOMENATGE A
GUERAU DE LIOST A
VILADRAU L'ANY 1936

JAUME ENRIC ZAMORA I ESCALA

Aquest treball vol reconstruir l'homenatge que es va retre a Guerau de Liost el dia 23 de maig de 1936 a Viladrau. Fou una tarda de primavera en què una nombrosa representació del món intel·lectual català i el poble de Viladrau dedicaren la Font de l'Oreneta a la memòria de Jaume Bofill i Mates.

L'ORIGEN DE L'HOMENATGE

En paraules del poeta Marià Manent, l'origen de l'homenatge va néixer de la manera següent: "l'any 1933, poc després de la mort de Jaume Bofill i Mates, els amics del poeta suggeríem des d'aquestes columnes [del diari *El Matí*] un homenatge a la seva memòria, un homenatge sobri i delicat, enllaçat amb el paisatge que ell tant estimava. La suggerència va ésser acollida amb cordialíssima simpatia pel conseller de Cultura de la Generalitat, i des d'avui la Font de l'Oreneta serà un noble indret de pelegrinatge per als devots de la nostra poesia"¹.

Segons el diari *La Humanitat*, aquesta font s'havia d'inaugurar el diumenge 14 d'octubre del 1934, és a dir, uns dies després del 6 d'octubre.² Els esdeveniments polítics, però, ho impediren.

LA COMPENETRACIÓ DE GUERAU DE LIOST AMB EL MONTSENY

Marià Manent defineix d'aquesta manera la relació entre Guerau de Liost i el Montseny:

En al·ludir la compenetració de Guerau de Liost amb el Montseny, dèiem que calia veure'l al cor de la "Muntanya d'ametistes" per comprendre tot l'abast del gran amor que li inspirava. És clar que la part millor de la seva obra no és altra cosa que l'expressió admirable d'aquest enamorament; però també és cert que ni la millor poesia pot revelar plenament, en tota la complexitat dels seus matisos, una gran fervor humana. Calia veure l'home, trescant, amb passa breu i àgil, pel seu país estimat. Com ha remarcat un dels grans amics de Guerau de Liost –i alhora un dels crítics més solvents, un dels esperits més fins de Catalunya–, en el gest amb què el poeta assenyalava un bosc o una collada, en la manera com pro-

nunciava, talment assaborint-los, els mots de la toponímia local, hi havia tot un món de tàcita tendresa. El recordem a l'estiu, vestit de blanc, cofat d'una pallola fina, lluint-li els ulls darrera el cristall com uns grans miosotis meravellats sota una aigua pura; recordem la lírica minuciositat amb què ens mostrava les plantacions recents del seu jardí: els boixos, els xiprers, els pomerons, les gavarreres, aquells cedres del Líban d'una delicada blavor, com si, en ple dia i tot, fossin molls de clar de lluna. En parlar d'aquest gran amor del poeta, retriem el fervor dels "lakistes" anglesos pel seu món de solitud; però ni aquest paral·lelisme donaria, potser, l'exacta mesura de la compenetració de Guerau de Liost amb el Montseny. Més d'una vegada ens ha fet pensar en un colpidor passatge de Rilke, en aquell conte en què parla d'un home i una muntanya, i l'home diu que "li semblava que, enllà d'enllà del temps, ell i aquella muntanya havien estat germans".³

CARTA DEL CONSELLER DE CULTURA A L'AJUNTAMENT DE VILADRAU

El conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Ventura Gassol, s'adreçava així a l'Ajuntament de Viladrau convidant-lo a l'homenatge i oferint-li el monument.

Em plau de dir-vos que dissabte vinent, dia 13 (volia dir 23), a les sis de la tarda, serà celebrat a Viladrau, l'acte de dedicar al poeta Guerau de Liost (Jaume Bofill i Matas) la Font de l'Oreneta.

En nom del Govern de Catalunya convido l'Ajuntament de la vostra digna presidència a aquest acte, que vol dir el lliurament a la cura del poble de Viladrau, que representeu, un monument a honor d'un dels més alts poetes de Catalunya, exemple de ciutadans.

Visqueu molts anys.

Barcelona, 19 de maig del 1936

El conseller de Cultura, Ventura Gassol [signat]⁴

EL DÍPTIC DE L'HOMENATGE

Amb motiu de l'homenatge es va editar un díptic que portava per títol *La Generalitat de Catalunya dedica la font de l'Oreneta, de Viladrau, a la memòria del poeta Guerau de Liost*, i incloïa el text següent:

LA GENERALITAT DE
CATALUNYA DEDICA LA
FONT DE L'ORENETA,
DE VILADRAU, A LA
MEMÒRIA DEL POETA
GUERAU DE LIOST

FONS DOCUMENTAL, JAUME BOFILL I FERRO (FDJBF).

Portada del díptic editat amb motiu de l'homenatge a Guerau de Liost per la Generalitat de Catalunya (1936).

FDJBF.

La Font de l'Oreneta. Gravat al boix d'en Josep Obiols en el díptic de l'homenatge.

La Font de l'Oreneta de Viladrau és des d'avui dedicada a la memòria del poeta Guerau de Liost, que l'estimà entre tots els indrets del seu Montseny.

Ell mateix, en uns versos límpids que en fixen per a sempre la imatge, evocava entorn d'ella les presències més cares, al peu d'ella fantasiava la seva immortalitat.

Poc després del traspàs de Guerau de Liost, el poeta Marià Manent suggerí que s'agencés la Font de l'Oreneta com a públic monument al seu cantor.

La bella suggestió fou recollida tot d'una per escriptors de diverses tendències i, a través de l'entitat Amics de la Poesia, arribà al Conseller de Cultura, que la concretà en proposta al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Als organitzadors de les llibertats recobrades ha plagut de començar per Guerau de Liost la tasca d'associar plàsticament els llocs adients del nostre paisatge a la memòria dels homes i les obres que, a través del temps, han realitzat i salvat la idea de Catalunya.

A part del fastuós monument ciutadà, fa bo de preveure, multiplicat per tota la nostra terra, aquest nou estil de monument en el silenci i en la més noble intimitat del record.

Joan Rebull ha esculpit en sengles esteles la figura i les paraules

de Guerau de Liost; Joan Mirambell, mestre de jardins, ha ordenat l'aspecte del muntanyà paratge; el poeta Josep Carner ha compost el díptic que el seu immortal amic desitjava d'ell.

Orgullós de la seva empresa i dels col·laboradors que la hi han executada, el Govern de la Generalitat de Catalunya lliura el monument de Guerau de Liost, el poeta del Montseny, a la cura del poble de Viladrau i a l'afecte, amb ell, de tots els fills de Catalunya, que en Jaume Bofill i Mates han tingut un dels més purs artífexs de l'idioma i un espill de ciutadans.

23 de maig de 1936⁵

En el díptic també s'incloïa un gravat al boix de Josep Obiols que representava la font i el jardí que l'envoltava. L'any 1937, en plena Guerra Civil, Obiols dissenya el paper moneda de l'Ajuntament de Viladrau a partir del mateix gravat. L'any 1932 el mateix autor havia realitzat un gran nombre de paisatges al carbó de Viladrau, poble on estiuejava,⁶ concretament a la casa pairal d'en Jaume Bofill i Ferro, Ca l'Herbolari. I finalment, en el mateix díptic apareixien fotografiades les dues esteles de Joan Rebull.

L'INDRET DE L'HOMENATGE

En paraules de Manent:

La idea que suggeríem ha estat realitzada amb una intuïció claríssima de les preferències profundes del poeta. I no ens referim sola-

AUTOR: JAUME ZAMORA.

La Font de l'Oreneta en l'actualitat.

ment a la magnífica estela d'En Rebull, ans també a l'exquisida manera com En Mirambell ha triat i disposat els elements vegetals i les pedres dels marges al voltant de la Font de l'Oreneta. Recordem que, en una de les últimes reformes amb què Guerau de Liost embellí el seu jardí de Viladrau, volgué aplegar-hi com una mena d'antologia botànica del Montseny, una selecció de les plantes més típiques dels diversos indrets de la muntanya. Una cosa semblant ha fet En Mirambell, amb respecte d'amic i amb refinament d'artista: l'única diferència, potser, és que ha aplegat una antologia més rica, més completa. La llista de plantes, famoses o humils, que decoren la Font de l'Oreneta té, per si sola, una innegable poesia: és com un eco sobri i nu, però igualment flairós, d'aquella "Nova lletania de les petites herbes" que treballà tan amorosament el poeta. No hi manquen el donzell, ni el clavell de pastor, ni la consolva de flor morada. Si ara, en aquell indret ennoblit pels versos i l'efígie de Guerau de Liost

Vora la font, sota l'ombrí,
perleja la falsia...

ben aviat, així que el sol de juny escalfi els marges,
podrà completar-se l'estrofa:

Blauets senyalen el matí,
Roselles, el migdia.⁷

LES DUES ESTELES

En Joan Rebull –com hem vist– esculpí les dues esteles per a l'homenatge. La primera es troba en una vora del camí –venint del poble a mà esquerra–, a uns metres de la font. Aquesta conté el poema *Font de l'Oreneta* del mateix Guerau de Liost:

Voldria ser enterrat al peu
d'aquesta font que endegà el pare.
Té campanetes arreu,
d'aquelles que plaïen a la mare.
Un aire ben senzill
hi porta els sorolls de la vila
i neteja de brossa l'espill
d'aquesta font tranquil·la.
Sovint amb el germà

AUTOR: JAUME ZAMORA

Estela d'en Joan Rebull amb el poema 'Font de l'Oreneta' de Guerau de Liost, a pocs metres de la font.

AUTOR: JAUME ZAMORA

Estela d'en Joan Rebull amb el díptic d'en Josep Carner sobre la font.

hi fèiem un atur, suats de la cacera.
 En el seu bassal clar
 es mirava el llebrer, vanitós que era.
 El berenar posava la muller
 –a la taula que fa aquesta roca.
 L'ombreja un castanyer:
 damunt la seva casolana soca
 un díptic em plauria del meu Josep Carner.
 La gent ara en diu
 la "Font de l'Oreneta".
 Vora la teva font, fes, oreneta, niu:
 faràs, demà, companyia al poeta.

La segona estela es troba sobre la mateixa font. S'hi pot llegir en la part superior, "A Guerau de Liost" i en la part inferior, el díptic d'en Josep Carner, "Filla del cel, jo só la Font de l'Oreneta, em descobrí l'ocell i em coronà un poeta". En el relleu esculpit es pot veure a la dreta en Guerau de Liost amb l'escopeta a la mà dreta i un mocador a la mà esquerra. A l'esquerra d'ell, el seu germà, amb el cos sobre la cama esquerra flexionada, en posició de descans i amb un got a la mà esquerra. A davant dels dos i sortint entre les cames d'en Bofill, un gos i al seu costat, a terra, el sarró i dues peces caçades, dues llebres.

En Quico Pagès, veí de Viladrau, de 83 anys, recorda com un xofer de casa seva, en Bernat Noguera, va anar a buscar les pedres esculpides, amb un

camió marca Chevrolet de tres tones, uns dies abans de l'homenatge, a Barcelona. El transport va costar 70 pessetes. El litre de benzina estava a 70 cèntims.⁸

LA CRÒNICA DE L'HOMENATGE SEGONS LA VEU DE CATALUNYA

Tot seguit, presentem el desenvolupament de l'homenatge a través de la crònica de *La Veu de Catalunya*, diari de la Lliga Regionalista.

EL MONUMENT A JAUME BOFILL I MATES

La dedicació de la font de l'oreneta a l'autor de "Muntanya d'ametistes" ha estat un acte ple d'emoció

Ahir a la tarda tingué lloc a Viladrau l'acte de dedicar al poeta Guerau de Liost, Jaume Bofill i Mates, la "Font de l'Oreneta", convertida des d'ara pel Govern de la Generalitat de Catalunya, en monument a la seva memòria.

Per assistir a l'acte sortiren de Barcelona el conseller de Cultura, senyor Gassol i diverses personalitats representatives del nostre món artístic, literari i polític.

Els excursionistes arribaren a Viladrau a les sis de la tarda, i s'adreçaren tot seguit a la "Font de l'Oreneta", on es trobava reunida una gran gentada.

Hi veiérem les següents personalitats: senyors Octavi Saltor, conseller municipal que representava l'Ajuntament de Barcelona; Tomàs Carreres Artau, diputat al Parlament de Catalunya, en representació de la minoria parlamentària de Lliga Catalana i en la personal del senyor Duran i Ventosa, que es veié completament impossibilitat d'assistir a l'acte; Ramon d'Abadal i Vinyals, director de LA VEU DE CATALUNYA, en representació del nostre diari; Pere Bosch i Gimpera, rector de la Universitat Autònoma; Joan Santamaria, per l'Ateneu Barcelonès; Carles Riba, dels "Amics de la Poesia", entitat patrocinadora de l'homenatge; Manuel Folguera i Duran, per l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana; Planas i Dòria, pel Círcol Artístic; Sarsaneda, pel Foment de les Arts Decoratives; Miquel Farré, de la Junta de Museus de Catalunya; J. M. de Segarra, Marià Manent, Bertran i Oriola, Tomàs Garcés, Oriola Cortada, Joan A. Maragall, Aramon, Bagué, Pla, Bofill i Ferro, Pau Vila, Deiwis, Felip Graugés i molts altres homes de lletres. També distintes representacions d'Ajuntaments de Catalunya. S'adheriren a l'acte els senyors Fabra i Ruyra.

El senyor Gassol arribà acompanyat de la vídua i el fill del malaguanyat Jaume Bofill i Mates.

L'estela de Joan Rebull, en la qual hi ha la figura del poeta, la dedicatòria i el díptic de Josep Carner, estava tapada amb la bandera catalana. A banda i banda, hi havia, encara, dues altres banderes catalanes.

Parlà primerament el senyor Carles Riba, en nom dels Amics de la Poesia. Digué que parlava per raó objectiva, simplement com a president de l'entitat que havia patrocinat l'homenatge. Si hagués d'evocar el record íntim de l'amic Bofill no acabaria mai.

Explicà com nasqué la iniciativa de dedicar la "Font de l'Oreneta" a Guerau de Liost. Hom coincidí en què una de les maneres d'honorar la seva memòria era realitzant el desig expressat en la seva poesia sobre aquella Font. El desig de Bofill i Mates restava ben expressat en aquella poesia. El poeta no desitja cap monument perquè se'l fa ell mateix, convertint en monument les seves intimitats més profundes i més cares.

Com la poesia que mai no ve a cercar-nos que som nosaltres que anem a ella, nosaltres, tots els seus deixebles, que l'estimarem tant, el sentirem sempre ací en aquesta font, on totes les coses susciten recordances de Guerau de Liost.

A continuació el fill del poeta, senyor Jaume Bofill, pronuncià breus paraules.

Digué que en veure agençada la Font com a tribut a la memòria del seu pare, ell corroborava les paraules del senyor Carles Riba: un dels millors homenatges a Bofill i Mates era el que es celebrava, en la intimitat d'aquell lloc predilecte del poeta, i que s'havia fet tot tal com ell hauria volgut. Digué, encara, que també hauria estat plaent al seu pare de saber que era el poeta senyor Gassol qui, des de la Conselleria de Cultura, portava a la realització aquell homenatge.

Acabà dient:

—Senyor conseller, amics tots: Que Déu us ho pagui!

Finalment adreçà la paraula als reunits el conseller de Cultura del Govern de la Generalitat.

A tu, Guerau de Liost —digué—, exemple d'amics, de poetes i de patriotes, tinc l'honor de dedicar aquesta font en nom de la Generalitat de Catalunya. Em plau de dedicar-te-la perquè és la font que tu estimaves i que has immortalitzat. Llenguatge murmurador el seu, es troba en aquesta muntanya simbòlica del Montseny, que

encarna el més noble de la raça catalana. Aquest Montseny que tu cantaves, i on la llum d'aquests moments sembla que ens ajudi a rememorar-te. Es aquesta muntanya, una de les més altes de Catalunya, com el guaita de la raça, perquè en les seves estribacions es consagraren les llibertats de Catalunya, que no hem deixat prendre'ns ni en els moments més difícils de la nostra lluita.

En aquesta font deies que volies ésser enterrat. No ho hem fet com era el teu desig, sinó que hem volgut que el teu esperit passés contínuament per aquestes muntanyes com un caçador de grans anhels.

No volem que el Montseny sigui la teva tomba; millor que això desitgem que aquestes màgiques muntanyes siguin el pregó de la teva fama.

A continuació, el senyor Gassol glossà els versos del poeta dedicats a la Font, i elogià la labor dels organitzadors, especialment la del poeta Manent, qui des de les pàgines d'"El Matí" inicià el projecte, i la de l'escultor Joan Rebull, autor de l'estela i de la figura al·legòrica de la font. Digué que tot el poble de Catalunya estava allí present, i que el Govern se sentia altament satisfet de poder ésser ell el qui en aquells moments tributés un homenatge a un dels nostres poetes, amb un monument enclavat al cor de la muntanya, i al qual seguiran altres molts del mateix estil, que seran símbols eterns dels nostres valors espirituals i morals.

El conseller afegí que se sentia molt satisfet de veure que en aquest acte, passant per sobre de tota tendència política, hi havia representacions de tot el que és Catalunya. Tots ens sentim germans al redòs d'aquesta font.

Seguidament el senyor Gassol va descórrer la bandera catalana que cobria la Font, entre els aplaudiments i visques del públic allí congregat.

Després d'aquesta cerimònia, la comitiva es dirigí a la casa pairal de Bofill i Mates, on fou dipositat un ramell de flors silvestres a la taula de treball del poeta.

Els excursionistes foren obsequiats amb un delicat lonx a l'Ajuntament de Viladrau. Tot seguit s'emprengué el viatge de tornada. A un quart d'onze de la nit arribàvem a Barcelona.⁹

LA CRÒNICA DE L'HOMENATGE SEGONS *LA HUMANITAT*

A continuació, també presentem el desenvolupament de l'homenatge que féu *La Humanitat*, diari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per tal de poder contrastar diferents matisos respecte al diari anterior i completar la notícia des de dues ideologies polítiques diferents.

AHIR, A VILADRAU
La "Font de L'oreneta", monument a Guerau de Liost

El conseller, senyor Gassol, pronuncià un discurs ple d'emocions Ahir, a Viladrau, tingué lloc l'acte de cedir al poble "La Font de l'Oreneta" com a monument a la memòria del poeta Guerau de Liost.

A les quatre de la tarda sortí del Palau de la Generalitat la comitiva, composta pel conseller de Cultura, senyor Gassol; i eis senyors Carles Riba, Carles Soldevila, doctor Bosch Gimpera, Josep Ma de Segarra, Pous i Pagès, Domènec Guansé, Joan Alavedra, Tomàs Garcés, Planas i Dòria, Joan de Garganta, Joan Santamaria en representació de l'Ateneu Barcelonès, Teixidor, Riquer, Palau Fabre, Bertran Oriola, Felip Graugés, Janés i Olivé, Folguera i Duran, regidor senyor Saltor en representació de l'Ajuntament, Clementina Arderiu, diputat Carreras i Artau representat la minoria de la Lliga al Parlament, Casacuberta, Melcior Font, Carner-Ribalta, Pau Vila, Sunyer, Abadal i de Vinyals, Vila i d'Abadal, Joan Maragall, Bofill i Ferro, Marià Manent i Joan Rebull, Aramon i Bagué, de l'Institut Escola de la Generalitat, senyor Tusell.

En el cotxe del conseller anava la seva distingida esposa i el senyor Carles Riba.

Arribada a Viladrau

A les sis de la tarda arribaren els expedicionaris a Viladrau.

A l'entrada del poble havia un arc de triomf amb la bandera catalana i republicana, en la qual es llegia la inscripció següent: "Republicans d'Esquerra de Viladrau saluden al Govern de Catalunya".

Nombrós públic que esperava al conseller i acompanyats, en divisar els cotxes començaren a aplaudir i donar visques a la Generalitat.

Després de creuar-se les salutacions corresponents, el conseller, l'Ajuntament de Viladrau i el poble, es dirigiren immediatament al lloc on està instal·lada la Font de l'Oreneta, lloc distant uns deu minuts del poble.

L'aspecte que ofería el paratge era animadíssim. El públic de bon antuvi s'havia traslladat allí per a celebrar la cerimònia. Assistiren a l'acte, representacions dels Ajuntaments de Sant Julià de Vilatorrada, Seva, Sant Sadurní, Espinelves i Sant Hilari. S'adheriren a l'acte els senyors López-Pico, Pompeu Fabra i Ruyra.

Els consellers i els familiars del poeta són afectuosament rebuts.

A l'arribada del conseller, al qual acompanyaven la vídua del poeta i el seu fill Jaume, el públic els rebé amb grans mostres de simpatia i estima.

Els discursos

A continuació, el senyor Carles Riba, en nom dels "Amics de la Poesia", pronuncià un breu parlament en el qual digué que per a ell aquells moments representaven un acte emotiu, ja que la vida de Bofill i Mates estava unida amb la vida de molts poetes catalans. A continuació féu un relat de les gestions portades a cap fins aconseguir que la Generalitat de Catalunya, i particularment el conseller de Cultura senyor Gassol, portessin a cap el propòsit de perpetuar la memòria del poeta.

Després féu l'apologia de Guerau de Liost, posant de relleu les seves grans dots de patriota, i recomençant que el seu record estigui unit sempre als destins culturals de Catalunya.

Seguidament, el fill del poeta, senyor Jaume Bofill, amb veu emocionada, donà les gràcies al Govern de la Generalitat de Catalunya i a totes les entitats culturals, per l'homenatge que s'estava tributant al seu pare.

Parla el conseller de Cultura

El conseller senyor Gassol pronuncià a continuació, el següent discurs:

"A tu Guerau de Liost, exemple d'amics, de poetes i de patriotes, tinc l'honor de dedicar aquesta font en nom de la Generalitat de Catalunya. Plaume dedicar-te-la perquè és la Font que tu estimaves i que has immortalitzat. Llenguatge murmurador el seu, es troba en aquesta muntanya simbòlica del Montseny que encarna el més noble de la raça catalana. Aquest Montseny que tu cantaves i a on la llum d'aquests moments sembla que ens ajudi a recordar-te, és en aquesta muntanya, una de les més altes de Catalunya, com a sentinella de la raça, perquè en les seves estribacions es consagraren les llibertats de Catalunya, que no hem deixat pendre'ns ni en els moments més difícils de la nostra lluita.

En aquesta font deies que volies ésser enterrat. No, no ho hem fet com era el teu desig, sinó que hem volgut que el teu esperit estigués contínuament per aquestes muntanyes com un caçador de grans anhels. No volem que el Montseny sigui la teva tomba: més aviat el que desitgem és que aquestes màgiques muntanyes siguin les pregoneres de la teva fama.

Imatge del discurs de Ventura Gassol, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la tarda de l'homenatge a la Font de l'Oreneta, publicada a 'La Vanguardia', 26/5/1936.

Repetí i glossà la poesia objecte de la font dedicada i després d'elogiar i agrair la tasca dels organitzadors especialment la del senyor Marià Manent, que des de les pàgines de "El Matí", fou qui inicià el projecte i la de l'escultor Joan Rebull, autor de l'estela i de la figura al·legòrica de la font, digué que tot el poble de Catalunya estava allí honrant-lo i el Govern es sentia altament satisfet de poder ésser ell el que en aquells moments tributés un homenatge a un dels nostres poetes, amb un monument situat en el cor de la muntanya i al qual en seguiran molts d'altres del mateix estil, que seran símbols eterns de les nostres llegendes i dels nostres valors espirituals i morals.

El conseller afegí que es sentia molt satisfet de veure que en aquest acte passant per damunt de tota tendència política hi havia representants de tot el que és Catalunya.

Delicada ofrena

Acte seguit el senyor Gassol va treure la bandera catalana que cobria la Font entre els aplaudiments i visques del públic allí reunit.

El retorn

Després d'aquesta cerimònia el conseller acompanyat de la comitiva s'adreçà a la casa de camp de Bofill i Mates, on diposità damunt la taula de treball del poeta un ramell de flors silvestres, obsequi que una camperola féu al senyor Gassol.

Seguidament el senyor Gassol s'acomiadà de les autoritats i representacions, així com de les personalitats que l'havien acompanyat, marxant cap a Barcelona per tal d'assistir al Consell que s'estava celebrant a la Generalitat.

La resta de la comitiva fou obsequiada amb un lonx.¹⁰

L'AJUNTAMENT DE VILADRAU EN AGRAÏMENT AL CONSELLER DE CULTURA

També es fa constar la satisfacció de la Corporació municipal per les festes de la inauguració de la Font de l'Oreneta, en honor de l'insigne fill d'aquesta població, l'eximi poeta Jaume Bofill i Matas acordant-se trametre un afectuós vot de gràcies a l'H. Sr. Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya per la donació al poble de Viladrau del monument erigit a la memòria del seu fill il·lustre.¹¹

Per acabar, només voldríem apuntar la necessitat de ser respectuosos amb la nostra història; així seria molt recomanable l'arranjament i el manteniment de l'actual Font de l'Oreneta i el seu entorn. D'aquesta manera, faríem el nostre homenatge a la sensibilitat cultural que van tenir els nostres avantpassats encara que hagin passat ja seixanta-cinc anys des d'aquella primavera del 1936.

NOTES

1. "Monument a Guerau de Liost (J. Bofill i Mates)" (*El Matí*, 24 de maig de 1936). En MANENT, Marià. *Crítica, personatges, confidències. Articles inèdits i dispersos*. Barcelona: Columna, 1999, pàg. 179.

2. *La Humanitat*, 24 de maig de 1936. Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona.

3. MANENT. *op. cit.* "Monument a Guerau de Liost..." pàg. 179-180.

4. Correspondència 1936-39. Arxiu Municipal de Viladrau.

5. Fons documental Jaume Bofill i Ferro. Fundació Jaume Bofill i Ferro. Viladrau.

6. *Josep Obiols. Obra Cívica (1894-1994)*. Barcelona: Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura, 1994, pàg. 65.

7. MANENT. *op. cit.* "Monument a Guerau de Liost..." pàg. 180-181.
8. Conversa mantinguda amb en Quico Pagès, veí de Viladrau, el 24/5/1999.
9. *La Veu de Catalunya*, 24 de maig de 1936. Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona.
10. *La Humanitat*, 24 de maig de 1936. Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona.
11. Llibre d'Actes Municipals, 24/5/1936. Arxiu Municipal de Viladrau